

Hogy hová tartozom? Nem tudom; de határozottan kívülállónak érzem magam. Ezt viszont nem érzem rossz dolognak. Éppen azért tudtam kialakítani a saját világot és értékeimet, mert minden körből kiszorulok, a generációm vagy az értékülbségek és világnézet miatt. Megpróbálom hát a következő írományban meghatározni értékeimet és világot, amik eddig csak intuíciókként vezettek az életben, mert nem volt szükséges, hogy testi formákat nyerjenek a szavak szintjén és így, most intuíciókból elvekké válhatnak.

Három évvel ezelőtt elkezdtem családfát kutatni. Volt egy családi legendánk, ami már legalább négy generáció át öröklődött, miszerint rendelkezünk nemesi felmenőkkel, de senki sem tudta ezt már biztosra megmondani. Az előző politikai rendszerben jobb volt, ha ezt elfelejtettük. Hát elég alaposan el is felejtettük; bizonyítja, hogy a kutatás három évet vett igénybe és még közel sincs vége. Mindenesetre a levéltárak és az internet segítségével sikerült felkutatnom az őseinket és a legenda hitelt nyert, valóban kék vér csörgedezik az ereinkben. A családomban erős értéként van jelen a 'család', mint a társadalom legkisebb egysége, ennek legerősebb képviselői a nagyszüleim. Ezt az értéket nagyon sokáig nem értettem, de a családfakutatás során olvasott források és családi történetek feldolgozása közben szép lassan, annyira a magamévá tettem, hogy mára talán ez határozza meg legjobban azt, hogy ki vagyok. Megértettem, amíg a társadalom legkisebb elemének az egyént tekintem, addig érdemleges előrehaladást nem érhetek el az életemben, pusztán az önző szándékaimat tudom kielégíteni, amikből egyre újabbak támadnak majd és ilyenformán élve alig különböztetne meg valami az állatok ösztön irányította életétől. Azzal, hogy részint sikerült megismernem a családom múltját, a felmenőim életét hatalmas történelmet és a jövőre tekintve célokat is nyertem. Ez a múlt meghatározza hogyan éljek, feladatot ad. Most, hogy már nem üldözik az egykori nemeseket, úgy gondolom, hogy a ma élő családtagok feladata, hogy családjukat elindítsák a rehabilitáció útján. Nem az előjogok vissza állítására gondolok itt, hanem a nemesek és a nemzethez tartozók eredeti feladatára. Szerintem minden embernek, de a nemes családoknak kiváltképp, mert ők mutatnak példát a többi ember számára, feladatuk a szolgálat; az embertársaink és a haza szolgálata. Tudom, a történelem során nem csak azért kaptak emberek különböző címeket, mert valamilyen munkával a haza érdekeit védték, hanem politikai célok és motivációk érdekében is. Ezért is örülök, hogy nem főnemesi, hanem csak egyszerű nemesi címmel bírunk. Armalista család lévén nem kaptunk nagy földeket, magas hivatali pozíciót vagy nagyobb vagyont; csak feladatot, hogy szolgáljunk és példát mutassunk. Nem szakadtunk el a hétköznapi élettől, nem laktunk nagy kastélyban, szolgálóhaddal körülvéve és nem volt soha sok pénzünk. Szinte ugyan

olyan életet éltek a felmenőim, mint a közrendűek vagy a parasztok. Ugyan olyan parasztházban laktak és ugyan azokkal a problémákkal szembesültek, amivel a társadalom nagyobb része. Egyszóval, a valósághoz közeli életet éltek. Éppen csak az volt a különbség, hogy módjukban állt mások életén segíteni, munkát és ezzel kenyeret tudtak biztosítani olyan emberek számára, akik náluk rosszabb anyagi körülmények között éltek vagy éppen a három részbe szakadt ország határait tudták védelmezni várkapitányi poszton a török portyák ellen.

Ennek az eszménynek a felfedezésével kezdtem meg az egyetemen a pedagógiai tanulmányaimat. A sors mindenhatóságáról és a „vér nem válik vízzé” közmondás igazságtartalmáról árulkodik, hogy amikor hallgató lettem még nem rendelkezttem információval a családomat illetően, de mégis úgy éreztem, hogy segítő szakmában tudok kiteljesedni, bár először nem ezen az úton indultam el, mert az első két helyen színművész képzéseket jelöltem meg. Mind a két helyről az első körökben kiestem. Egész addigi életemet arra alapoztam, hogy színész leszek, ezért dolgoztam középiskolás koromban, ennek fényében készültem az érettségikre. Tehát amikor visszautasítottak az egész életem összedőlt. Egzisztenciális válságba kerültem, mert elveszett a jövő képem. Jobb híján elkezdtem az első szakmámban dolgozni, ami szerint elektronikai technikus vagyok. Harmadik helyen megjelöltem még egy tanárképzést, de a tanárok társadalmi és anyagi megbecsültsége kétségeket támasztott bennem. Két hónapig dolgoztam elektronikai technikusként és egyre jobban azt éreztem, hogy nem ez az én feladatom, így amikor kiderült, hogy felvettek az egyetemre már tudtam, hogy nekem ott a helyem. Tehát pedagógustan hallgató lettem. Felköltöztem a fővárosba és szép lassan fényderült a családom múltjára és ezzel együtt jöttek az értékek és életcélok. Már az első két tanévben is volt szerencsém hátrányos helyzetű gyerekeket tanítani Budapesten és Salgótarjánban is, pedig akkor még nem voltam ennyire tudatában annak, hogy a feladatom, az, hogy másokat szolgáljak.

A családom vidéki származású és még ma is azon a településen él ahová a török kiűzése után bevándoroltak és mivel elsősorban nem egy önálló egyénként tekintek magamra, hanem a családom egyik leszármazottjaként, testidegennek érzem magamat a fővárosban. Az is a tervem, hogy az egyetem után, a lehető leghamarabb visszaköltözzek a családi fészekbe és azon a településen vállaljak tanítói állást. Ennek egy másik motivációja a fentebb említett rehabilitációs elvem. Egyszer a nagymamámmal lementünk az utolsó még birtokunkban lévő egy hektárnyi földünkre. Itt áll egy tanya épület, itt nevelkedett a mamám. Innen visszasétáltunk a városban lévő házunkig, közben megmutogatta a mamám, hogy melyik földek voltak a mieink. Nem nagy földek ezek, éppen csak arra elegendők, hogy egy háztartást ellássanak takarmánnyal és étellel. Az egyik célom pedig az lett, hogy ezeket a földeket vissza vásárolom, ezzel valamennyire visszaállítva az

egykori vagyont és olyan embereknek szeretnék ezeken a földeken munkát biztosítani, akik rászorulnak a segítségemre, rossz anyagi és/vagy társadalmi helyzetük miatt. Jelenleg is segítünk egy ilyen emberen. A sírjainkat gondozza és néha a házkörüli munkákban segít a nagyszüleimnek. Cserébe ételt, ruhát és pénzt kap, vagy amire éppen szüksége van és megtudjuk adni. Más munkát nem tud ellátni, mert megváltozott munkavégző képességű. Azt, hogy ezeket a földeket miből és hogyan fogom visszaszerezni, még nem tudom; de a nagyszüleim példáját követve, azt hiszem lesz lehetőségem. A nagyapám tizennégy éves korában kezdett inaskodni és 2024-ben ünnepeltük, hogy már hatvan éve dolgozik a szakmájában; idén már hatvanegy éve. A mamám pedig csak képletesen vonult nyugdíjba, úgy vezeti a háztartást, mint egy igazi uradalmat. Mindig tisztaság van nem csak a házban, de a kertben is, közel tizenöt méteres rózsalugast és hasonló méretű szőlőlugast gondoz, a konyhakert és dísznövények mellett. Minden nap legalább négy, de inkább hat személyre főz friss ételt, mert nála ebédelnek a helyben dolgozó rokonaim és különböző árusokat és vendégeket fogad, akiktől az ételek alapanyagait és a háztartás szükségleteit szerzi be, nem beszélve az aktuális közéleti pletykákról. Ha valaki ismeretlenül odaállítana vendégségbe, egy olyan házat találna, mint amiről olvashatunk például Kaffka Margit *Színek és évek* regényeiben, nem pedig egy olyan udvarházat, mint amivel Radnóthy Elek bírt Gyulai Pál regényében. A ház nemrégiben egy felújításon is át esett a mamám irányítása alatt és így egy olyan épületet kaptunk, ami azokról az értékekről árulkodik, amit a családom képvisel az életben. A bútorok helyi mestereknél lettek egyedi igény szerint készítve természetes anyagokból és az építkezési munkákat is helyi szakemberek végezték. Tehát olyan embereknek adtak munkát, akiknek igazán szükségük volt arra. A természetes anyagok használatával és a munkaadók megbecsülésével pedig olyan termékeket hoztak létre amik igazi minőséggel bírnak és ha vigyázunk rájuk talán még a dédunokáink is fogják használni ezeket a darabokat, hiszen ők is azokat a bútorokat cserélték le a felújításkor, amiket hasonlóképpen örökölték a saját dédszüleiktől.

Ezek a berendezési tárgyak és maga a ház is valami örökkévalóságot és történelmet hordoznak magukban. Ők a családunkat szolgálják, hogy mi tudjunk másokat szolgálni. Egészen különös érzés abban a házban kerengni szobáról szobára, amiről tudom, hogy áldozatos munkával, a nagyszüleim két kezével készült és ezeknek is vissza tudom vezetni a genealógiáját. Róluk is tudom, hogy melyik földet vagy ingatlant adták el a felmenőim ahhoz, hogy a családi fészekként szolgáló ház megépülhessen. Hasonló érzés, amikor a fővárosban sétálok el azelőtt a bérház előtt, ami a mai napig a családom nevét viseli, noha már nincs a tulajdonunkban és tudom, hogy a felmenőim építették és valamikor benne éltek. Ezek azoknak az elveknek a kézzelfogható változatai, amik múltat és a jövőben célt adnak a számomra.

Életem és jelenlegi énem második meghatározó történése egy párkapcsolat volt. Nem ez volt az első kapcsolat, de a legnagyobb hatású. Három és fél év után ért véget, hasonlóan Kemény Zsigmond szerelmi történeteivel; a kapcsolat minden különösebb indok nélkül egyszer csak békésen véget ért. Számomra ez egy hatalmas érvágás volt. Ezzel a lánnyal képzeltem el a jövőmet, vele terveztük ismét felemelni az egykor dicső családot, vele akartunk uradalmat építeni. Nem csak az enyém, hanem közös tervek voltak ezek. Úgy gondolom, egy párkapcsolat is a szolgálatról szól. Kötelességem a párom kiteljesedését segíteni. Ő környezetmérnöknek tanult és a biodiverzitás helyreállításával és megőrzésével működő gazdaságokat választotta szakterületének. Így a földek visszaszerzése és rajtuk ezen elvek mentén való gazdálkodás éppen annyira az ő szívügye, mint az enyém volt; a szakmai érdeklődés mellett a személyes értékrendek alapján is. Mind a ketten fontosnak tartjuk a fenntartható gazdálkodást és mind a ketten sajnálkozunk az elpocsékolt ételek mennyiségén. Éppen ezért is szeretném csak azokat a földeket vissza szerezni, amik a háztartás ellátására elegendők. Szóval az értékrendünk is hasonló volt, mind a ketten természetközeli életet szerettünk volna élni, úgy, hogy a természettel kölcsönösen gondoskodunk egymásról.

Három és félév után elég biztonságosnak gondoltam a kapcsolatunkat, hogy elkezdjek gondolkodni az eljegyzésen, amit a diplomaszerezése utánra szerettem volna időzíteni. Meggyőződésem volt, hogy a sorsunk, az, hogy mi együtt éljünk. A Covid legnagyobb lezárásában ismerkedtünk meg, hála a Facebook ismerősajánlásainak. Már régóta feldobálta a profilját, de egészen a Covidig nem tulajdonítottam neki nagyobb figyelmet, mert nem tartom egészségesnek a digitális térben való ismerkedést. Akkor viszont megnéztem a profilját; a profilképe egy rajz volt, így semmit nem tudtam a külleméről, viszont negyven valahány olyan közös ismerősünk volt, akik a városunk ifjúsági életében szervező szerepet töltek be, akárcsak mi, így gondoltam bejelölöm, de semmi többet nem akartam, mivel nem ismerkedem interneten és egyébként is, ő Piarista és meg technikumba jártam akkor. Na hát ahogy ennek a gondolatmenetnek a végére értem pityegett a telefonom, mert ő üzenetet küldött. „Ismerjük egymást?” kérdezte, mivel neki is gyanús volt a sok közös ismerős. Ekkor elkezdtünk beszélgetni a városunk építészetéről, a Pride-ról és a hazai politikáról. Mind a három témában egybevágott a véleményünk és mind a ketten nagyon unatkozunk már otthon, úgyhogy még azon frissiben megbeszéltünk egy találkozót a hét péntekjére. Innen pedig következtek a randevúk, majd összejöttünk. Teljesen vakon sikerült ez a kapcsolat, egymás arcát sem láttuk a maszkok miatt, de utólag kiderült mind a ketten a másik objektív szépségideáljainak feleltünk meg. Igazi sikertörténet. Ekkora véletlenek nem létezhetnek és mégis megtörtént velem. Ezért gondoltam, hogy egymásnak vagyunk teremtve és történjék bármi, azt

megfoglaljuk tudni oldani, mert a sorsunk az, hogy egymáséi legyünk. Oldottunk is meg nagy problémákat és boldogok voltunk.

Éppen ezért olyan volt benne a tény, hogy ő elbizonytalanodott a kapcsolatunkban, mint az egyházszakadás. Szerencsére nem az eljegyzés felbontására került sor, mivel hamarabb véget ért a kapcsolatunk. Én csak ezután kezdtem el gondolkodni az utóbbi időben megélt érzelmeimen. Az olvasók között biztosra veszem, van olyan, akinek házastársa, esetleg gyerekei is vannak. Ez az olvasó most szívében ellágyulhat, amint arról olvas, hogyan találkozott egy fiatal életében először azzal a hatalmas szeretettel, ami egy házasságban, pláne gyermekvállaláskor létezik a társak között. Én akkor és még most is úgy érzem, ez a szeretet annyival hatalmasabb érzés a felfogóképességemnél; valami elemi, a világ, de legalábbis az ember teremtésénél létező erők közül való. Hasonlóan vagyok az űrrel is, ugyan ennyire meghaladja a felfogóképességemet minden űrrel kapcsolatos dolog. Hol van a vége? Mert ha tágul, akkor ugye kell, hogy legyen vége. És ha tágul, akkor benne kell lennie valami nagyobb dologban. Hová vezet a feketelyuk? Mi az, hogy átszakítja a tér-idő szövetét? Milyen lassú nekünk a Föld forgása, akkor hogy van az, hogy mégsem folynak ki a vizek az óceánok és tengerek medreiből? Ha egy vödört próbálnék meg forgatni a fejem fölött ugyan azzal a sebességgel, mint ahogy mi érzékeljük a bolygónk forgását, nem csak, hogy a víz, de még a vödör is fejemre esne...

Megvoltam keresztelve és katolikus iskolába is jártam, de az Istenhez fordulásomat ez a szakítás miatti értetlenségem indította el. Megértettem, pontosabban csak elfogadtam, hogy ez a szeretet, ez valami nálam hatalmasabb erő és rajtam csak keresztül megy. Hát elkezdtem filozofálni a szerelemről. Az első felfedezésem, hogy eléggé szkeptikus vagyok a szerelem mítoszával kapcsolatban. Mivel a lánnyal nem az amerikai szerelmes filmekből jól ismert módon ismerkedtem össze és nem is szerelmi szándékkal találkoztunk, udvarolni csak később és nagyon biztonságos környezetben kezdtem; a Covid miatt egyébként sem volt különbség az udvarlás és a sima találkozók között. A szakítás egyik érvének pedig azt mondta, hogy már nem szerelemből szeret. Mi az a szerelemből szeretet? A rózsaszínködös szeretet lenne az? Arra jutottam, hogy biztosan létezik az a rózsaszínes szerelem, de ha az emberek ezt keresik, akkor sokat fognak csalódni és életük végéig egyedül maradnak. Szerintem létezik szerelem nélkül a rózsaszín köd nélkül. De ha csak ezt várjuk a kapcsolatban és nem kezdjük el értékelni a másik fél lényét, nem tartunk ki mellette csak úgy, minden különösebb indok nélkül, akkor ez a kapcsolat véget fog érni, minden különösebb indok nélkül, ahogy azt már Kemény Zsigmond megírta. Ha nem úgy tekintünk magunkra, hogy mi mostantól egy elemként létezzünk a világban, nem pedig egyenként, akkor nem lesz értelme a kapcsolatunknak. Hasonló ez a családhoz, mint a legkisebb társadalmi egységhez. Ha

elmúlik a rózsaszín köd, mert tudjuk, az esetek nagytöbbségében elmúlik, akkor mi az ami megtartja a feleket egymás mellett? Tehát arra jutottam, hogy ha nem értjük vagy tudjuk, hogy Isten jelen van a kapcsolatunkban is és a kapcsolat nem rólunk, hanem róla és egy nagyobb dologról szól, akkor az egész dolog meddő. Ha nincs jelen Isten a párkapcsolatban akár tudatosan, akár tudat nélkül, akkor szerintem az a kapcsolat tönkre fog menni, mert ez egy emberi felfogásnál hatalmasabb dolog, amiből mi csak annyit tapasztalunk, hogy rózsaszín köd, gyengédség egymás iránt, megélt boldog és rossz közös pillanatok, kitartás, tisztelet és hűség. De ha rákérdezünk, az előbbi felsorolás valamelyik elemének miéértjére, azt egy másik elemmel fogjuk megmagyarázni és igazából csak érezni sejtjük, hogy nem értem miért vagyok hűséges vagy nem értem mi van azok mögött az értékek mögött ami miatt tisztelem. Hiszen mivégre vagyok mondjuk jóindulatú az emberekkel, ha ők állandóan átvernek? Nincsen rá racionális magyarázat. Csak azt mondjuk, hogy azért, mert ő jó ember és mert így lenne becsületes, emberséges. Nem lettünk közelebb a valóságos miért meghatározásához. Csak érezzük és tudjuk, hogy a másik embert segíteni kell az életében, mert ez így emberséges.

A másik nagy felfedezésem az, hogy (ezzel nem fogok újdonságot mondani) nagyon könnyű elfelejteni, hogy a másokra odafigyeljünk. Egy tönkrement szépreményű kapcsolat után persze megvizsgáltam, hogy vajon mikor felejtettünk el odafigyelni a másokra. Azonban ez az elméletem markánsabban kitűnik egy másik emberi kapcsolatomban, úgyhogy inkább azon mutatnám be.

Nyolcadikos voltam amikor a szüleim elváltak. Édesapám sosem töltötte be egy apa szerepét, legalábbis olyan környezetben, mint amilyen környezetet az anyai családom felől örököltem. Érzelmileg nehéz fejezi ki magát és nincsenek is nagy céljai az életben, elvan, mint hal a vízben. Ez ilyen volt a válás előtt és a válás után is. Az utóbbi időben, amikor a fentebb tárgyalt családi értékek elkezdtek beépülni az énembe, akkor kezdett igazán javulni a kapcsolatom is édesapámmal. Sosem voltunk rosszban és szerettük egymást mindig is, de ez az apa-fia kapcsolat is inkább csak el volt, mint hal a vízben. Aztán rájöttem, hogy ha az emberi kapcsolatokat magunk felől közelítjük meg, onnan, hogy nekem mi a szeretet nyelvem, mi az amit én könnyen betudok fogadni és mit várok el a másik embertől, akkor nagyon hamar elfogunk felejteni egymásra odafigyelni. Ha megértjük, hogy a felénk irányuló szeretetnek a magunk számára nem mi, hanem a fél akitől irányunkba érezzük a szeretet, kell, hogy legyen a tárgya, akkor szerintem nem létezik olyan kapcsolat ami tönkre mehetne. Ha igazán megértjük és értékeljük, hogy a másik mit tesz értünk, függetlenül a szeretetnyelveinktől, akkor sosem fogjuk azt hinni, hogy a másik nem szeret, ezért pedig mi is szeretni fogjuk őt. Persze ez nagyon nehéz; nagyon nehéz levetkőzni az egocentrikusságunkat. Megértettem, de legalább is elkezdtem sejtetni, hogy édesapám is úgy szeret,

mint édesanyám szeret és megtanultam érteni az ő szeretetkommunikációját és megtanultam az ő szeretet nyelvén beszélni felé és láss csodát, a kapcsolatunk is javulni kezdett. Végtelenül fatálisnak hangzik, hogy tanuljuk meg értékelni és érteni a másik ember szeretetnyelvét, de sajnos azt tapasztalom, nem csak magamon, hanem a körülöttem lévő embereken is, hogy ez nagyon nehéz feladat. Hogyan értékelhetnék valamit, aminek számunkra nincsen értéke? Ezt kell megtanulni.

A kapcsolatom vége nem csak számomra, hanem a családom számára is sokkoló hatással bírt. Igen szerencsétlenül, de annál szimbolikusabban, éppen Halottak napján, a temetőben sikerült elmondanom a nagyszüleimnek, hogy szakítottunk. A nagymamámnak, (aki, mint azt már korábban is próbáltam ábrázolni egyfajta Mater familias szerepet tölt be) még a lélegzete is elakadt és beleszédült a hírbe. Ott a sírok között. Egy pillanatra kétségbe is estem, nehogy valami baja legyen. Úgy érte a családomat a szakításunk, mintha egy halálhírt hoztak volna. Ők is a méltó és megfelelő párt látták benne, aki képes lesz megörökölni a Mater familias szerepet és gondoskodni mindannyiunkról és a családról. Az elvesztése olyan volt számunkra, mintha Katalin hercegnőt veszítené el a brit királyi család.

Aztán amikor véget ért a kapcsolatunk a párommal határozottabban kezdtem Isten felé fordulni és elhatároztam magam, hogy bér mátkozni fogok. Elkezdtem megélni a hitemet és közben gondolkodtam a tönkrement kapcsolatomon. Természetesen ég bennem a vágy, hogy legyen mellettem valaki. Egy időben el is kezdtem keresgélni, de kosarat kaptam mindenhol és akkor jutottam arra a pontra, hogy végigvegyem, igazából milyen feladataim vannak most az életben. OTDK dolgozatot írtam, bér mátkozni készülök, az egyetemen helyt kell állnom, tanítási gyakorlatot végzek és közben egy másik városban még egy független színtársulat művészeti titkára is vagyok. Ez nem az az idő, amikor megtudnék felelni egy párkapcsolatnak és a legfontosabb most a szentség felvétele kell, hogy legyen az életemben. Éppen ekkor beszélünk az egyik hittanon arról, hogy még egy hívő számára is a legnehezebb feladat, átadni Isten kezébe az életünk irányítását. Megbízni benne annyira, hogy hűséget fogadjunk neki és engedni, hogy a terveit teljesüljenek. Ekkor elhatároztam magam, hogy én Isten kezébe ajánlom a sorsomat, mert tudom, hogy ő a legjobbat akarja nekem és rábízom a szerelmi életem igazgatását. Ez kisebb botlásokkal egészen a közelmúltig működött is. Az OTDK közeledtével a hitéletem eléggé háttérbe szorult, még két vasárnap is elmulasztottam misére menni. Aztán elutaztam az OTDK-ra és ott véletlenül megismerkedtem egy lánnyal, aki szimpatikus volt. Elmesélte, hogy még sosem kapott virágot, én pedig, amint a főtéren sétálgattunk, letéptem egyet és odaadtam neki, bár semmi szándékom nem volt vele. Csak később gondoltam úgy, hogy végülis miért ne udvarolhatnék neki? Haza jöttünk az OTDK-ról és gondoltam elhívom fagyizni, mert szép idő volt, de hát kosarat kaptam ismét. Pedig

voltak intó jelek, amiknek eléggé egyértelműeknek kellett volna lenniük. Például, hogy ő jelenleg Olaszországban van Erasmuson és csak hazautazott az OTDK-erejéig.

Az hitéletem háttérbeszorulása alatt más, halálos bűnökbe is egyre gyakrabban estem; és csak most, a tavaszi szünet alatt ért a felismerés, amikor ismét elkezdtem odafigyelni a hitemre, hogy az elfordulásom alatt rendszeresen és gyakran vétettem a 6. parancsolat ellen, pedig előtte sem és utána sem okozott nagy erőfeszítéseket a betartása. Valószínűleg a stressz is közrejátszott ebben, de ez nem ment fel a felelősség alól.

Ezek tudatában mentem két hét után újra Húsvét Vasárnap az ünnepi misére. A hátsó padok között ültem le. Nagyon rosszul éreztem magam főleg azért, mert megszegtem az ígéretem és elvesztettem a bizalmamat Istenben és úgy gondoltam, nekem kell kezembe vennem a szerelmi életem alakítását, holott tudtam, hogy ezt a lehetőséget nem Isten küldte. Ezeket a mise előtt lehajtott fejjel gondoltam végig. Aztán elkezdtem felemelni a fejemet, de félúton megakadt a szeme az előttem álló oszlopon lévő Jézus képen, aminek a lába alá egy szalagra az volt írva „bízom benned.” És ahogy ezt elolvastam, elsírtam magamat. Csak miután összeszedtem magamat olvastam el újra a szöveget, a teljes mondat az volt, „Jézusom, bízom benned.” Az egész mondat jól olvasható volt, nem takarta semmi és nekem mégis annyit sikerült észrevennem ebből, mikor először felpillantottam és Istenhez szóltam, hogy „bízom benned” mintha válaszolt volna.

Egy másik Istentapasztalásom is van a közelmúltból. Amióta az egyetemre járok, állandóan lakhatási problémával küzdök. Volt egy félév, hogy a vidéki városomból utaztam fel minden nap a fővárosba, de ez annyira ráment a mentális egészségemre, hogy elhatároztam, történjék bármi, kerüljön bármibe, amíg az egyetemre járok, addig a fővárosban fogok lakni. Ez egészen márciusig sikerült is. Februárban ugyanis a lakásadóimnak az egyik ismerősük rákos lett. Márciusban kezdte abban a kórházban kapni a kezelését ami mellett volt az akkori lakhelyem. Természetesen átengedtem a lakást a betegnek. Szóltak időben a tulajdonosék, hogy ez fog történni én pedig el is kezdtem szobákat nézegetni. Február felénél találtam is egyet, amit szombaton elmehettem megnézni. Leegyeztettük az időpontot a társbérlővel, de gyanúsán eltűnt, nem válaszolt az üzeneteimre. Aztán pénteken írt, hogy kiadta a szobát. Ez két héttel a beteg beköltözése előtt történt. Már teljesen összetörtem és feladtam, tudtam, hogy ismét a vidéki városból kell ingáznom. A következő héten kedden, amikor találkoztam a lelkivezető atyámmal elmeséltem neki az esetet, ő pedig azt mondta, szerdán lesz egy imaalkalom, és ő imádkozni fog a szerencsémért. És szerda este véletlen megnyitottam a Facebookot, ahol az első poszt egy kiadó szobáról szólt, ami március elsejével költözhető. Írtam a hirdetőnek és már csütörtökön megnézhettem a szobát, ami a hatodik kerületben volt, nagyon kedvező áron. Drágább volt egy panelházban egy szobám az Őrs vezér

terén, mint ez. Ráadásul a bérház abban az utcában áll, ahol az a régi ház, ami egykor a családomé volt, mindössze tíz percnyi gyaloglásra tőle. Tartottam attól, hogy már kiadták vagy van bérlő jelölt mire én megtudtam nézni, de szerencsére nem volt és még aznap este ki is tudtam venni azt a szobát. Így nem kellett vissza költözni a vidéki városba és onnan ingáznom.

Még mindig nem tudom, hogy hová tartozom az ősi családomon kívül, de mostmár el kell kezdenem lekerekíteni az irományom, mert lassan elérem a terjedelmi korlátokat. Úgy érzem azok a fő elvek, amik mentén próbálok boldogulni az életemben elavultak, de igaz értékeket képviselnek és ezért nem illeszthetők be a mai énközpontú és értelmetlen fogyasztáson alapuló társadalomba. Szükségszerűen Nedec várába kell költözni, ha ezek szerint kívánok élni. Nehezen találok olyan embereket, akikkel jól érzem magam és egyezik a világlátásom; akikkel nem kihasználni akarjuk az embertársainkat, hanem rajtuk segíteni, és nem az egyént, hanem a közösséget valljuk a társadalom legkisebb egységének. De ők olyan emberek, akikre számíthatok ha bajban vagyok és igyekszem megszolgálni a barátságukat. Vannak közöttünk nagy különbségek néhány nézetünkben, de mivel elfogadjuk és egyaránt értékesnek tartjuk a másik embert és odafigyelve szeretjük egymást, a végletekig kitartunk a másik mellett. Vannak közöttük olyanok, akik szívesen csatlakoznának az uradalom-építési törekvéseimhez és szeretnék abban a környezetben élni. Jelenleg még csak elmenekülök az egocentrikus, pazarló, értékvesztett világ elől, abba az univerzumba, amit magamnak teremtettem ezekkel a divatját múlt elvekkkel, de minden erőmmel azon munkálkodom, hogy a terveimet megvalósítsam és egy igazságos szigetet hozzak létre a rászorulóknak. Nem tudom, hogy 2035-re mennyit változik a világ, milyen természeti vagy civilizációs katasztrófák fognak megvalósulni a megjósoltak közül, ezért nehéz is megmondani hol képzelem el magam addigra. Attól tartok, a világ nem fog javulni és tovább haladunk az én központú világba, ahol az emberek már nem értik egymást. Éppen ezért érzem nagy feladatommak, hogy ezt az uradalmat létrehozam és helyet biztosítsak mindenkinek, aki hírért veszi és csatlakozni szeretne. Voltak már hasonló törekvések a világban és vannak még olyan helyek ahol ezek a puritán, felebaráti szereteten alapuló világrendű mikroközösségek megtudtak valósulni. Én is egy ilyen szeretnék létrehozni, mert bár lehet, hogy nem jó stratégia a menekülés, de ha ebben a rohanó világban maradok, abban tönkre megyek, mint ahogy tapasztalom is a szorgalmi időszakokban.

2035-re szerintem ennek az utópiának már meglesznek az alapjai. El tudok majd kezdeni gazdálkodni az utolsó megmaradt földünkön és egy-két emberen már biztosan tudok majd segíteni. Lesz mellettem egy barátom, aki intézi a gazdaság ügyeit, hogy én a működéséhez szükséges anyagi szükségleteket elő tudjam teremteni. Hogy az uradalomnak úrnője és örököse lesz-e addigra, azt nem tudom, de bízom Istenben és az ő mindenhatóságában, tudom, az utamat egyengeti és minden

úgy fog alakulni, ahogy annak lennie kell. Hiszem, hogy egyik feladatomban a családalapítást rendeltetett, nem véletlenül kezdtem pont én foglalkozni a családfe kutatással a ma élő rokonaim közül és nem véletlenül lett ennyire meghatározó érték a család az életemben.